

ligere berørt, være det største og maaske for os i Danmark vanskeligste Spørgsmaal at finde den rigtige Ordning af det offentlige Indgriben lige over for Forældrene ved en ændret Værgemaalslovgivning. Altsaa alt det erkende Forslagsstillerne meget gerne, det er os bevidst, at vi ved dette Lovforslag ikke gøre meget andet end at rydde Grunden og lægge Grundstenen til den fremtidige Bygning, men vi anse ogsaa dette for at være en god og nyttig Gerning. Det kan jo formodentlig ikke være anderledes, end at der vil være dem, som ville sige: Det er en ret letsindig Ting, de Herrer Forslagsstillere indlade sig paa ved uden videre at ophæve Strafbarheden for Børn under det fyldte 15de Aar; det kan gerne være, at der er visse Ulemper forbundne med at straffe disse Børn, men det kan dog slet ikke gaa an at lade Samfundet være ganske uden Vaaben over for Børn saavel paa det almindelige kriminelle Omraade som paa det politimæssige Omraade. Jeg skal sige nogle Ord derom. Hvorfor er det, at man overhovedet straffer, og hvorfor er det, at man straffer Børn? Jeg har grumme ringe Lyst til at indlade mig paa en Diskussion om Straffereteorier, jeg bevarer ikke disse Betragtninger i noget særlig kært Minde fra mit juridiske Studium; det, som jeg har lært derfra, vil dog omtrent gaa ud paa, at de forskellige Straffereteorier allesammen have noget rigtigt i sig; jeg tror overhovedet, at det er en ret kompliceret Sag, og at man maa tage mere Hensyn til den historiske Udvikling end til abstrakte Overvejelser for at komme til det Resultat, hvorfor Samfundet paa det givne Tidspunkt, paa et bestemt Trin af sin Udvikling anvender Straf. Jeg tror, der er noget rigtigt i alle de forskellige Teorier, men jeg tror ogsaa, at alle disse Teorier anvendte over for Børneforbrydelser ville føre til, at det er ganske urigtigt at straffe. Det gælder om Afskrækkelsesteorien: man straffer for at skræmme andre fra at begaa Forbrydelser. Det viser sig desværre, at det kun i ringe Grad er Tilfældet, det viser sig, at Anvendelse af Straffe over for Børn ikke har ført til andet Resultat, end at Børneforbrydernes Antal er steget meget betydeligt. En anden Teori er, at man straffer for at forbedre eller — som den senere moderne Form af denne Teori lyder paa — for at tilvejebringe et lydigt Sind hos Forbryderen. Men ogsaa i denne Henseende, tror jeg, Erfaringerne ere højst ugunstige. Ærede Medlemmer og den

ærede Justitsminister vide, hvor mangelfuld den kriminelle Statistik er ikke blot her i Landet, men ogsaa i andre Lande, men det er jo en almindelig Anerkendelse, som næsten ikke tiltrænger Statistik, at der vindes saa umaadeligt lidt ved at straffe Børn; man paavirker dem i saa ganske overordentlig ringe Grad dermed. Jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig Erfaringerne fra andre Lande; jeg har liggende her for mig et Lovforslag, som i disse Dage er blevet forelagt det preussiske Herrehus, om Tvangsopdragelse af Børn. Preussen er et af de Lande, som have staaet længst tilbage paa dette Omraade, og som have ventet længst med en ny Lovgivning.

I Motiverne til dette Lovforslag siges det nu med rene og klare Ord, at det hjælper saa grumme, grumme lidt, det viser sig, at Tilbagefaldenes Antal er saa stort, at man gerne kan opgive at inddrage Børnene under Strafferetsdommerne, og at der er andre Veje, man skal gaa ad. Men de samme Erfaringer har man jo gjort her i Landet. Vore Kriminalretsdommere, som jo ellers ikke have særligt Ord for at have et mildt og kærligt Sind, ere forlængst komne til den Erkendelse, at det er en haabløs Gerning at anvende Straffelove lige over for Børn. Naar i de sidste Aar Antallet af Domfældelser af Børn i Kjøbenhavn er gaaet ned, er jo Aarsagen udelukkende den, at man har søgt at slutte Sagerne uden Domfældelse, fordi man har haft Følelsen af, at man gjorde Fortræd dermed i Stedet for at gøre Gavn. Jeg sagde før, at Statistikken paa dette Omraade var saa saare mangelfuld, men som det maaske vil være enkelte bekendt, har en Mand, som har ganske særlig Interesse for disse Spørgsmaal, Politifuldmægtig Gall, i en Afhandling, som han har udarbejdet til det 9de nordiske Juristmøde, givet lidt Statistik til Belysning af Børnestraffenes Virkning. Han er i sin Statistik gaaet den eneste rigtige Vej, nemlig Individualstatistikens Vej. Med Bistand af Generaliablade i den kjøbenhavnske Kriminalret har han søgt at følge den enkelte Forbryder paa Vandringen gennem Livet, fra den første Gang han mødte og fik Ris paa Raadhuset, og indtil han — desværre for det overvejende Antals Vedkommende — hævnedes paa Vridsløselille eller i Tugthuset. Det viste sig derigennem, at af samtlige med Legemsstraf ansete Førsteforbrydere falde ikke mindre end 55½ pCt. tilbage, begaa ny Forbrydelser. Det er jo vanskeligt, som han ogsaa selv